

"The Norbertine Cry"

Super flumina Babylonis illic sedimus et flevimus, cum recordaremur Sion.

Valle mihi Praemonstratum quae nomina nota
Hac magis arrisit, nullus in orbe locus:
Quae me suscepit juvenem, fovitque benigno
Laeto sinu; tutumque mihi perugium
Illecebras contra mundi, quae Relligioni
Me Norbertoeae vota vovere dedit.
Hic mihi Moecenas almus, tu Petre, fuisti[1]
Dignitatus studiis plaudere saepe meis.
Hic mihi Moecenas plus quam, Guillelme, fuisti[2]
Qui pater et custor, quin et amicus eras.
Lustra duo quae inibi tecum, Guillelme, peregi
Tempora sunt vitae candidora meae.
Non unquam studiosa magis fuit optima mater

Quae labor attulerat sapiens vel gestio rerum;
Et possessores nos abigit cupidus
E propriis emptor <<veteres migrate coloni;>>
A saeculis frustra vos inibi seritis.
Vadite: maternam messem[3] sibi colligit alter.
Vadite, co

miseriarum consumptos; plurimos in regiones exteras deportatos; omnes tali pensione donatos qua pro salario contentus non esset vel minumus servulus.

[5] Bartholomaeus Episcopus Laudunensis, qui territorium Praemonstrati a monachis S. Vincentii emit deditque D. Norberto.

[6] Praemonstratum, insignis canonia, nunc in fabricam vitrariam transmutata.

[7] Ipsa aedicula, olim parochialis, divendita est, usibus profanis devota, ita ut in eo loco, ubi per sexcentos septuaginta annos jugis personavit oratio, nullum jam, eheu! religiosi cultus supersit vestigium.

FONTES:

A. MSS. de la Biblioth. de Laon. Res Praemonstratenses

B. Madeleine, Vie de Saint Norbert, p. 550-552